

Optrin ikke havde gjort mindste Indtryk paa hende. Og dog følte hun sig dybt nedværdiget og samtidig saa underlig befriet, at hun var nær ved at le højt. Saa forbitret hun var bleven over Pers Opførsel, efter at det var gaaet op for hende, at den betød en bevidst, planlagt Forfølgelse — inderst inde havde hun alligevel været højtideligt betaget ved at sidde saaledes og vente paa det ubeherskede Udbrud af en Mands Lidenskab. Og nu havde „Naturkraften“ udladet sig — i en taabelig Drengestreg!

De havde imidlertid naaet Springforbi og drejede igen ind paa Strandvejen. Hernede ved Søen luftede det lidt. Taagen blev holdt borte, vældige Myggesværme sydede over Hestenes Hoveder.

De var næsten naaet hjem, da Philip Salomon pludselig holdt Hestene an.

„Hvad er det? Er det ikke Louise, der kommer der? Der maa jo være noget paafærde.“

En af Husets Tjenestepiger kom løbende imod dem henne paa Vejen. Endnu før hun havde naaet dem, raabte Philip Salomon:

„Hvad er der? Er der hændt noget?“

„Ja, det er ... det er,“ stammede den stakaandede Pige. „Det er Hr. Sidenius.“

„Er han hjemme!“ lød det med tre-fire Stemmer paa een-gang.

„Ja, — og han er vist kommen en Skade til. Jeg skulde løbe hen og hente Doktoren.“

„Gud hvad er det da?“ spurgte Ivan ligbleg.

„Jeg veed ikke ... Hr. Sidenius besvime. Hr. Dyhring har givet ham nogle af Frøkenens Draaber; men jeg tror ikke, han er kommen til sin Bevidsthed.“

Philip Salomon bed sig tavs i sin Negerlæbe og lod Pisen smelde over Hestenes Øren. Ogsaa han var bleven bleg. Alle var de tavse og blege, mens det i flyvende Hast gik mod Hjemmet.

Allerede udenfor paa Vejen blev de modtaget af en Flok opskræmte unge Piger; og da de kørte op for Forstuetrappen, viste Aron Israel sig sammen med Baling og Nanny. Et Øjeblik efter kom Dyhring, og tilsidst traadte Per selv ud, endnu lidt farveløs i Ansigtet og med Skjortebrystet i Uorden, men med et stort Smil, der skulde lade lystigt og tilfreds.